

РЕШЕНИЕ

№ 8010

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11236** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) във връзка с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. С., гражданин на У., [дата на раждане] , с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] против Заповед № 365з-5779/21.09.2021 г., издадена от Директора на Областна дирекция на вътрешните работи-В., с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/- "връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Жалбоподателят излага доводи, че така оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Счита, че административният орган не е отчетел продължителността на пребиваване на чужденец в Б., както и обстоятелство, че има дете от българска гражданка, включително и обстоятелството, че жалбоподателят е рускоговорящ, а в У. е приет закон, с който руският език е забранен. От Съда се иска да отмени като незаконосъобразна оспорената заповед. В с.з., жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и моли Съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът – Директорът на ОДМВР-В., не е взел становище, а в с.з. не се явява и не изпраща представител.

Административен съд-София град приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.06.2021 г. в 14:00 ч, в сектор "Миграция" на ОДМВР-В. е получено телефонно обаждане от ОДЧ на Четвърто РУ при ОДМВР-В., за това, че е спряно за проверка лицето Л. С., [дата на раждане], гражданство У.. На чужденеца е връчена призовка за явяване в помещенията на Сектор "Миграция" /л.30/.

Л. С. е декларирал, че е регистриран на адрес в У., [населено място], [улица], [жилищен адрес] но че не живее там, считано от 1999 г. От 1999 г. живее в РБългария, основно в [населено място] на квартира, на различни адреси. През лятото работи по Северното Ч. – [населено място], [населено място], Слънчев бряг, [населено място], но отказва да посочи конкретни обекти. Основно работи в ресторантьорския бизнес като барман, келнер и готвач. През 2010 г. се запознава с жена на име Й. В. А., ЕГН: [ЕГН], с която заживява на семейни начала в [населено място], обл.В., [улица]. От връзката си с нея имат общо дете Н. С. Л.. През 2014 г. чужденецът отива да работи в С., тъй като са му били необходими средства за препитание и това е била причината да се раздели с Й. В. А.. Въпреки раздялата той продължава да посещава нея и детето си в [населено място]. Към 04.06.2021 г. живее на квартира в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] като при нужда може да бъде открит на посочения адрес и телефонен номер. От съображения за сигурност не желае да каже къде е настоящата му месторабота. Декларира, че е наясно, че се "намира един вид незаконно на територията на Република Б.", заради липса на редовни документи за пребиваване, но не желае да се завърне в У., защото има реална опасност за живота и здравето му.

Извършени са справки в АИС на МВР - "Единен регистър на чужденците", "Адресна регистрация на чужденеца", "Граничен контрол" и "Издирвателна дейност и НМАП" Н.ШИС II, при които не са установени данни за чужденеца.

На 11.06.2021 г. чужденецът се е явил в сектор "Миграция", като с лицето е проведена беседа, отразена в Протокол от проведено интервю УРИ 125560-864/11.06.2021 г. В хода на проведеното интервю чужденецът е заявил, че е [дата на раждане] в [населено място], У.. Баща му И. Л. и майка му Л. А. живеят в [населено място] и са пенсионери. Неговата сестра Н. И. живее в [населено място] и в [населено място], тя е разведена с едно дете и работи като лекар. Заявил е, че е напуснал У. през 1999 г. и оттогава не поддържа връзка и контакти с роднините си. Няма информация дали неговите родители са живи, както и за сестра си, не знае нищо за нейното местонахождение, нито с какво се занимава. В У. не притежава недвижими имоти. През 1991 г. е завършил средното си образование в [населено място], след това отбива военната си служба. На 23.06.1999 г. пристига в Република Б. през ГПКК "Д.", това обстоятелство е установено от приложеното копие от националния му паспорт № АС103832, издаден на 03.01.1997 г. и валиден до 03.01.2007 г. Заявява, че е дошъл в Република Б. заради усложнената икономическа обстановка в У.. Започнал е работа като сервитьор и барман. През лятото работи по черноморските курорти, през зимата в [населено място]. Владее руски, украински, полски, английски и български език. Допълва, че през лятото на 2010 г. в [населено място] се е запознал с българската гражданка Й. В. А., ЕГН: [ЕГН]. С нея са работили заедно в един и същи хотел, като след приключване на сезона са заживели в нейното [населено място]. Ражда им се дъщеря Н. С. Л., ЕГН: [ЕГН], която е български гражданин. Посочва, че към момента на провеждане на интервюто живее на квартира в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]. Й. А. и детето му живеят в [населено място]. Редовно пътува до [населено място] и се вижда с детето си и неговата майка. От м.октомври 2020 г. майката на детето му работи в Г. като миячка на автомобили в автосалон, където

работи нейният брат – автомонтьор. Допълва, че Й. А. редовно се връща в Б. заради детето. Дъщеря му е в трети клас в основното училище "К. О." в [населено място] и е пълна отличничка. Допълва, че той не страда от сериозни заболявания. В заключение заявява, че ще предприеме стъпки по узаконяване престоя си в Република Б., като първо ще посети посолството на У. в С., за да подаде молба за издаване на нов национален паспорт, а след което и действия по снабдяване с дългосрочна виза "D". Не желае да се завърне в страната си по произход поради военно-политическата обстановка там. Тъй като е с руски произход, ще бъде подложен на унизително отношение. Има случаи, в които Службата за безопасност затваря понякога такива като него.

На основание чл.44, ал.2 ЗЧРБ е извършена проверка за наличие или липса на образувано производство по Закона за убежището и бежанците, като е установено, че спрямо чужденеца няма образувано такова

С Докладна записка УРИ 12556Р-1083/24.06.2021 г., изготвена от ПИ в сектор "Миграция", Началникът на сектор "Миграция" в ОДМВР-В. е уведомен, че не 24.06.2021 г. в 11:15 ч във връзка с чл.18а, ал.7 от АПК на телефонен номер 0898/222575 е осъществена връзка с Л. С., като чужденецът е уведомен устно, че спрямо него е започнала процедура по издаване на индивидуален административен акт – заповед за връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Чужденецът е уведомен, че е необходимо в едноседмичен срок да се яви в сектор "Миграция" при ОДМВР-В., за да му бъде връчена същата /л.20/.

Изготвено е Уведомление по чл.26, ал.1 АПК - УРИ 125560-951/24.06.2021 г., с което чужденецът е уведомен, че на 24.06.2021 г. спрямо него е започнало производство по издаване на индивидуален административен акт – заповед за налагане на ПАМ по ЗЧРБ - "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ, както и че заповедта ще бъде издадена в срок до 24.07.2021 г. /л.19/. Лицето не е депозирало искания или възражения.

С Предложение УРИ 365Р-53500/21.09.2021 г. от Началник сектор "Миграция" при ОДМВР-В., на Директора на ОДМВР-В. е предложено спрямо Л. С. да бъде наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" на основание чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.2 ЗЧРБ, тъй като същият не е напуснал Република Б. до изтичане на разрешението му срок – 20.09.1999 г. /л.17/. Предложението е утвърдено от Директора на ОДМВР-В. на 21.09.2021 г.

В тази връзка е издадена Заповед рег.№ 365з-5779/21.09.2021 г., с която на Л. С., гражданин на У., [дата на раждане] , е наложена ПАМ - "Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" на основание чл.39а, ал.1, т.2, чл.4, т.2 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Със заповедта е определен срок от тридесет дни, в който чужденецът да изпълни доброволно задължението си за връщане.

В съдебното производство жалбоподателят представи следните писмени доказателства: в заверен и легализиран превод на български език копия на свидетелство за правоуправление № 132870, издадено от Държавна автомобилна инспекция към Министерство на вътрешните работи – Управление по вътрешни работи в [населено място] и национален паспорт със срок на валидност, удължен до 03.01.2017 г., издаден от У. /л.33/.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни

изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ - Директор на ОДМВР-В..

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Предложение УРИ 365Р-53500/21.09.2021 г.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организиран за защитата си, поради което е спазено изискването по чл.12, т.1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. Заповедта е връчена на език, който лицето владее, за което лично е положило подпис /л.16/. На Л. С. е предоставена възможност да се запознае с преписката, да отправи възражения, да сочи факти и обстоятелства, да предоставя доказателства, което не е сторено от него. Запознат е с тази възможност още в хода на проведената с него беседа и изпратено уведомление по чл.26, ал.1 АПК. Оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

Съдът намира издадената заповед за материално законосъобразна.

Заповедта е издадена на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ, според която ПАМ "връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б.

Според чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагане на мярката е дължима преценка за общата продължителност на пребиваване на чужденеца в Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В случая, чужденецът има дете от българска гражданка, с която е разделен. Видно е от проведената беседа и жалбата до съда, че той поддържа много тесен контакт с детето си, като дъщеря му и нейната майка нямат нужда от нищо. Чужденецът не е депозирал молби за предоставяне на закрила по ЗУБ, нито е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария. Националният му паспорт е с валидност до 03.01.2017 г., не е представен нов, нито доказателства за инициране на процедури по узаконяване на престоя му от 1990 г. до настоящия момент.

Неоснователно се явява оплакването на жалбоподателя, че връщането му в У. би поставило в опасност живота му и неговата свобода, тъй като е рускоговорящ. Опасенията на чужденеца не са подкрепени с конкретни данни, които да докажат, че в страната му неговият живот или свобода са застрашени по причина на националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или

унизително отнасяне или наказание. В хода на проверката не е установено наличие на обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ обстоятелства. Лицето е дееспособно, не спада към категориите "уязвими лица", пребивава в Република Б. почти 23 години, няма данни да е с влошено здравословно състояние.

Така изложеното води до извода, че при издаване на заповедта не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. По силата на чл.9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл.46, § 5 от същата директива държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата. В процесния случай дори няма стартирана процедура по предоставяне на международна закрила по отношение на жалбоподателя, която да е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република Б. е лишено от основание.

Според константната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело EI D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т.57. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Ето защо се налага изводът, че издадената заповед е законосъобразна, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 и следващите от ЗЧРБ, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Л. С., гражданин на У., [дата на раждане] , с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] против Заповед № 365з-5779/21.09.2021 г., издадена от Директора на Областна дирекция на вътрешните работа-В., с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна". Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

